

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1658

§. 191. Venerunt ergo milites & primi quidem fregerunt crura, & alterius
qui crucifixus est cum eo. v. 32.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

§. 189. *Rogauerunt Pilatum, ut frangerentur eorum cruce. v. 31.*

Crura frangi petebant, non Christo, ut pote iam mortuo, sed laetantibus qui adhuc vivebant, ut magnitudine dolorum, qui iam in extremis erant, citius morerentur. Quod si Iudaei idem intenderint fieri in Christo signum est, eos sibi timuisse ob varia hominum iudicia de Christo & miraculis eius, ob quae fortasse timebant ne illuderentur & spe frustrarentur post mortem sui maximi inimici, & vineam illam occisi haereditis non retinerent sibi.

○ Iudaei, quam bene de vobis dixit iste quem occidistis nunc, quod suis sepulchra dealbata foris, intus plena spurcitia! certe id vel nunc probaris esse verum. Sed & non minus verum est, quod de vobis dixit S. Iohannes nempe vos esse genimina viperarum, hoc enim etiam probatis verum fuisse, O caeci odio & inuidia & ambitione, quo usque peruenistis!

§. 190. *Et tollerentur. v. 31.*

Cum viueret liber Dominus, non quieverunt Iudaei, donec eum in cruce viderent, cum in cruce pendeat vivens adhuc eum opprobrijs saturauerunt, super titulo crucis querelas posuerunt inquieti. Mortuus demum est in cruce, nec tamen adhuc quieverunt sed ut iam tolleretur rogauerunt. Cum hoc etiam impetrassent nondum quieverunt, sed custodiam sepulchro apposuerunt, sed cum hoc fecissent magis inquieti facti sunt, quia cum militibus annuntiantibus resurrectionem eius pecunia pacisci debuerunt, & post pentecosten adhuc magis inquieti facti sunt per Apostolorum Christi miracula.

○ Miseros, & valde miseros mortales, quando se passionibus suis tradunt vel permittunt, in quandam Iliadem malorum tunc deuoluunt! & quid tandem profecerunt omnibus curis suis Iudaei? nihil nisi quod dolorem & metum assidue merebant, quamdiu in passionibus suis seminare pergebant, ponamus ergo horum fortunam ob oculos ut abstinemus à talibus procedendi modis, & potius sequamur modos à Christo praescriptos, isti afferunt laetitiam & vitam quietam.

§. 191. *Venerunt ergo milites & primi quidem frangerunt crura, & alterius qui crucifixus est cum eo. v. 32.*

Impetrata per Iudaeos venia tollendi de crucibus corpora suspensorum.

rum, Iudæorum obsequentes voluntati milites duorum latronum, qui cum Christo crucifixi fuerunt, ut morti citius traderent crura fregerunt, adhuc viventibus, non enim tot & tanta passi fuerunt quanta Iesus, & in hoc voluntatem suam assecuti sunt Iudæi, sed non in Christo, de quo aliter Deus ordinauerat, vii videbimus. Cur autem crurifragium istud rogauerint Iudæi, variaz causæ assignari possunt. Vna mihi inter alias complacet. Nempe experientia docet, teste Augustino, si vulnus in carne ipsa sit, non esse moriendi periculum; sed commoditatem curandi magnam facilemque. Verum si caro cum ipsis ossibus fauciata est, ac collisa, tum immedicabile vulnus est & dolor intolerabilis: ideo ut Iudæi, nulla alia de causa peterent Christo crura frangi quo non modo maximis cum doloribus in cruce moreretur sed in eadem rabiosus expiraret.

OIudæi, quænam oro est ista vestra hypocrisis, quod loco sanctificationis ad festum per lacrymas per orationes, per ieiunia vos fratrum vestrorum ossi fragium præparatis; petitis tolli deligno cadavera & antiqua peccata in vestro obstinato pectore retinetis. O quot discipulos, quot sectatores in hoc casu reliquerunt nobis Iudæi, qui ad simplices intrans, & coram eis talia agunt dicuntque qualia amici, solum illo fine quo inimicis suis ossa frangat & tranquillitatem illis vitæ famamque boni nominis suffarentur. Vere satanici sunt tales homines qui suis locis notique ossa frangunt cum omnimodis nituntur illis bonam existimationem, honoremque abscindere ac commaculare, & in alterius casu ac interitu suum decus prosperitatemque ponunt. Horror imprimis moneoque omnes famulos famulasque Dei, ut non secus atque pestilentiam, conuersationem cum eiusmodi hominibus fugiant, nisi proximi honorem sepeliant. Tam tum temporis immanes Iudæi erant quam modo sunt inuidi: quippe Iudæi non uisi ossa fregerunt latronibus, verum hi frangant proximo violantque honorem ac bonam famam. Etenim generosus animus ac pudicus multo acrius sentit si quisquam illi adimat honorem quam crura frangat.

§. 192. *Ad Iesum autem cum venissent & viderunt eum iam mortuum: v. 33.*

Quod isti cruri fragii executores, primum ad latera Domini crucifixos impetuerint, & non processerint ordine suspensionis, mihi multas ingērit cogitationes de malitia Iudæorum, quorum intentum videtur fuisse, ut si adhuc viueret diutius cæteris cruciaretur & terreretur viso alio- rum diro crurifragio.